

IRÁNYTŰ A MÁNAK

A pápa Freinadametz szülőfalujában

Missziós imaközösségek – Verbita Baráti Kör – Hírek a világmisszióból

Keresztút megáldása

„Nagycsaládias” hangulatban ünnepelték meg a missziós szerzetesek a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház új keresztútjának megáldását november 7-én. Istennek hála, az Arnold-családot immár két közösség is képviseli hazánkban: a verbita missziósok mellett a missziós nővérek, hivatalos nevükön a Szentlélek Szolgálói is letelepedtek, hogy Krisztus küldetésének

beteljesítésében részt vállaljanak. A keresztút a nemrég felszentelt ház kápolnájában kapott helyet. A szentmisén, melyet *Német László* püspök atya vezetett, a két szerzetesközösségen kívül jelen volt a fa domborműveket készítő mester, *Becze László* is. A házban lelkigyakorlatozók most már az Urunk szenvedését megjeleltő keresztúton is végigkísérhetik Jézust a szép kápolnában.

A bővülő kőszegi közösség

Újabb taggal bővült a kőszegi Szent Imre közösség. Valaha azért alapították e házat, hogy fiatal misszionáriusokat képezzenek ki a világegyház számára. Ezért választották védőszentjéül Szent Imrét. Akik egykor Kőszegen tanultak, azok közül most többen visszatérhettek. Már nem olyan fiatalosan szaladnak fel a lépcsőn, mint hatvan-hetven évvel ezelőtt, viszont ugyanolyan fiatalos lelkiülettel vesznek részt a közösségi életben.

A noviciátusnak most is a Szent Imre Missziósház ad helyet. Nagy élmény minden újoncidejét töltő növendéknek, amikor az örökifjú rendtestvérek elmesélik gazdag élettapasztalataikat. Felejthetetlen azért is, mert a legtöbb történet hétről hétre előkerül, és minden alkalommal mint újdonság sziporkázik a közösségi ebédlő étérében. Ezekben a pillanatokban a narrátor is újra harminc-negyven évvé válik, ami mindannyiunknak tanulságos: nem a megszerzett vagyoni teszi gazdaggá az embert, hanem az emlékek, melyekre visszagondolhatunk.

A közösség nagy szeretettel köszöntötte *Ilosvai Gyula* atyát, aki sok évig volt a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegyében Hajós település fíradhatatlan és mindig vidám plébánosa. Gyula atya 1948 és 1950 között volt novícius Kőszegen. Szerzetesi fogadalmait már az illegalitás éveiben tette le. Mint missziós szellemben nevelkedett pap, mindig kész volt arra, hogy elfogadjja azt a plébániát, ahová püspöke küldte. Így járta be Balassagyarmattól Somlónásárhelyen keresztül Hajósig az országot, hogy tanúságot tegyen Krisztus szeretetéről.

Most majdnem hatvan év után ő is visszatért abba a közösségbe, ahol szerzetesi életét megkezdte. Isten hozott, Gyula atyánk a Szent Imre Missziósházban!

Bartha atya halála

Az egyik legidősebb magyar származású verbita szerzetes, *Bartha Károly* atya a névnapja előtti napon, 96 éves korában az Úrhoz költözött.

Károly atya 1935-ben kötelezte el magát először a szerzetesi fogadalmakkal, mint verbita misszionárius, majd a II. világháború kitérőre előtt egy héttel szentelték pappá. 1942-ig a budatétényi Názáret Missziósház gazdasági vezetője volt, majd segítette a kiskunfélegyházi Szent István Missziósház (verbita kisseminárium) megalapításában. 1948-ban kapta meg első missziós kinevezését Japánba, ahol a Nanzan Egyetem előkészítő középiskolájának igazgatójaként segí-

tette a japán növendékek és civil hallgatók képzését. A felsőoktatási intézmény épületeinek felépítésében gazdasági vezetőként vett részt. 1966-tól az Egyesült Államokban a nemzetközi oktatásban szerzett szakképesítést, de egészsége sajnos nem engedte meg, hogy visszatérjen Japánba, ezért először San Franciscóban, majd Santa Rosában folytatta áldozatos munkáját. Nyugdíjas éveit is egy Santa Rosa-i plébánián töltötte. Nyolc-hetes betegsége alatt rokonai ápolták, és szerettei körében hunyt el november 3-án. Temetése november 7-én volt Riverside-ban. Isten, akit egész életében szolgált, adja meg neki az örök békét!

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: misszio@verbita.hu

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc svp tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Agonás Szonja

Rendi konzulens: Zabos Róbert svp

A szerkesztőség címe: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal

P. BURBELA GERGELY SVS: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

ZABOS RÓBERT SVS testvér: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

Tel.: 06-94-562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Érthetően más kultúrák számára

Lassan itt van karácsony, és Szent Arnold Janssen halálának 100. évfordulóján, 2009. január 15-én befejeződik az egyéves verbita ünnepkör is. Lássuk csak dióhéjban, hogy Arnoldnak milyen kapcsolata volt az Isteni Igével, aki testté lett, akinek eljövételét karácsonykor ünnepeljük.

Arnoldban már korai gyermekéveiben megjelent az Isteni Ige iránti mély vonzódás, gyakran hallván Szent János evangéliumának titokzatos bevezető mondatait. A Janssen családban ugyanis gyakran imádkozták: „Kezdetben volt az Ige...” Az Isteni Ige iránt érzett bensőséges tisztelete ellenére Arnold tudatosította magában, hogy az mégis nagy titok, vagyis misztérium. Jézus – az isteni Megváltó – Isten örök Igéjének látható alakja. Ő az Isten megtestesült megjelenése.

Ennek fényében a mai missziót így határozhatjuk meg az Isteni Igével kapcsolatban:

A misszió hasonló ahhoz, amit Jézus Krisztus tanítványai számára a Jézus megtestesülésében való részvétel jelent. Az Ige megtestesülése, az emberré válás titka teológiai megalapozást szolgáltat a korszerű, inkulturációban megvalósuló missziós munkához.

Ennek az a lényege, hogy a legnagyobb tisztelettel közelítsünk más kultúrában felnövekvő embertársainkhoz. Igyekezzünk a kereszténység üzenetét az ő sajátos műveltségük, hagyományviláguk nyelvén megfogalmazni. Szent Pál írja: „Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt. Ő, isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amihez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot fölvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez. Külsőjében olyan volt, mint egy ember; megalázta önmagát és engedelmes lett a haláláig, mégpedig a kereszthaláláig.” (Fil 2,5–8)

Jézus megalázta magát és emberré lett! Fogadjuk Őt szívünkbe alázattal, különösen az elkövetkező adventi és karácsonyi ünnepek alkalmával, hogy az ünnep magasztossága ne csak néhány napig tartson bennünk. Ezzel a kérrrel és óhajjal kívánok minden kedves olvasónak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és áldásokban gazdag boldog újévet!

Juhos Ferenc atya

Püspöki szinódus Isten igéjéről

XVI. Benedek pápa kezdeményezésére októberben három hétig tanácskoztak a világ püspökei Isten igéjéről, vagyis a Bibliáról. Munkájuk végzetével ajánlásokat fogalmaztak meg a pápának és üzenettel fordultak a keresztényekhez és minden jóakarátú emberhez. Az alábbiakban a püspöki szinódus zárónyilatkozatát foglaljuk össze.

Minden katolikus családnak legyen saját Bibliája, és olvassák rendszeresen, imádságos lelkülettel. A keresztények missziós küldetése Isten igéjét, vagyis Jézus Krisztus örömhírét terjeszteni a szegényekkel és a szenvedőkkel való azonosulás, az igazság és az élet, az életszentség és a kegyelem, az igazságosság, a szeretet és a béke által. A püspökök szerint nem elég tanítani Isten szavát, hanem életünk példájával hozzá is kell segítenünk másokat Isten jóságának megtapasztalásához.

Gianfranco Ravasi érsek, a Kultúra Pápai Tanácsának elnöke és a szinódusi zárónyilatkozat összeállítója újságíróknak kijelentette: ha az isteni Ige szeretet, aki imádságos lelkületű bibliavető, annak lelkében is megszületik a szeretet. Az a szeretet, amely elvezet a közösséghez, a szolidaritáshoz és a párbeszédhez.

A keresztények egységéhez is az Isten igéje iránti hódoló szeretet vezet. Egyre inkább szekularizálódó világunkban a különböző hagyományokat követő keresztények közös ragaszkodása Isten igéjéhez szintén fontos tanúságtétel. Ezért a püspökök szorgalmazzák a közös bibliafordítások megszületését és a Szentírás közös terjesztésének erősítését.

Az a tény, hogy a keresztények és a zsidók egyaránt magukénak vallják az Ószövetséget, fontos találkozási lehetőség. A keresztények minél inkább megismerik a judaizmust, annál inkább megismerik és megértik Jézust is. A Biblia az iszlám világ-

hoz is kapcsolatot kínál, hiszen a muszlimok a teremtő és irgalmas Istent félik, és számos bibliai eseményt, személyt és jelképet sajátjukként tisztelnek.

A Biblia vallásainak és a buddhistáknak is vannak közös értékeik: az élet tisztelete, a csendre, az egyszerűsre és kontemplációra való törekvés. A hinduk vallásossá-

gában pedig a szentség iránti érzék, az önfeláldozás, a zarándoklás, a böjt gyakorlatai és a szent szimbólumok jelentenek hasonlóságot a Biblia világával, s így kiindulási alapot a párbeszédhez.

Isten igéjének, szavának több formája van – mutattak rá a püspökök. A kimondott Ige, amely a világot teremtette, és amire ma is rácsodálkozhatunk a természetben; a leírt szó, vagyis a Szentírás, amely az üdvösség történetét tárja elénk a Szentlélek sugalmazásával; és a harmadik forma Jézus Krisztus, aki maga a testté lett Ige.

Szerdahelyi Csongor

*A misszió nem áldozat, hanem kiváltság
(Szent Josef Freinademetz svd)*

NAGYBÖJTI MISSZIÓS LELKIGYAKORLAT

Áldozat az, ha valaminek az eléréséért küzdenünk kell; kiváltság, ha valamiből, megérdemelten vagy sem, de részesülünk. Életünk nem kötelezően felvállalandó áldozat, mert Krisztus mindenkét részesített a **keresztény misszióra való hivatásban**.

Évek óta közel ötven 15 és 35 év közötti férfi találkozik nagyböjt egyik hétvégéjén a verbiták kőszegi Missziósházában, hogy korosztályonként élethivatásról, küldetésekről, hallgassanak előadásokat, elmélkedjenek és megosszák tapasztalataikat egymással, papok és szerzetesekkel.

Hála Istennek és a hazánkban letelepedett missziós nővéreknek, 2009-ben már 15 és 35 év közötti nők jelentkezését is várjuk!

Lelkigyakorlat férfiak számára:

Szent Imre Missziósház, Kőszeg, Park u. 1. • 2008. március 20–22. (péntek 17.00 – vasárnap 13.00) • Jelentkezési határidő: 2008. március 10. • Missziós Titkárság, 9731 Kőszeg, Pf. 74 • misszio@verbita.hu • 06-94-562-205 • www.verbita.hu

Lelkigyakorlat nők számára:

Szent Arnold Lelkigyakorlatosház • 2008. március 13–15. (péntek 18.00 – vasárnap 12.00) • Jelentkezési határidő: 2008. március 5. • Vörös Klára spps nővér, Szent Arnold Lelkigyakorlatosház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • szentarnold@verbita.hu • 06-1-424-0347 vagy 06-30-749-1379

Az én adventem

A hétköznapokban tele vagyunk várakozással: várunk a buszra, vonatra, metróra; várunk egymásra az utcán, a kávézóban, a pályaudvaron; várunk az esti pihenésre, az alvásra... egész nap várunk valamire. Aki sokat várakozik, az megpróbálja kihasználni a várakozással töltött időt: olvas, leckét ír, telefonál, bevásárló listát ír, álmodozik...

Mi a várakozás? Például indulásra és érkezésre való készülődés. Én is megtanultam várni utazásaim során... Megtanultam várni a találkozás pillanatát. A találkozás öröme. Miért fontos ez? Mert az utamnak a megérkezés, a találkozás a célja. Mert az egy állomás, ahonnan új távlatok nyílnak szemünk elé. Az advent is így készít fel a találkozásra...

Számomra az advent örömmel teli várakozást jelent – Krisztusra, akire az életemet alapozom. Ha egyetlen kérdésben kellene összefoglalnom az adventi készülődést, ezt tenném fel: hogyan tudok közelebb jutni Krisztushoz? Vele az imáim által kerülök személyes kapcsolatba. Az imádság nekem az Istennel való párbeszédet jelenti. Főleg a reggeli és az esti ima fontos, mert ez keretet ad a napomnak. Sokszor, ha csak saját szavaim-

mal imádkozom is egy-két fohászt munka, tanulás vagy olvasás előtt, vagy akár csak séta közben, sokkal bensőségebbé válik a napom. Ezek a pillanatok emlékeztetnek rá, hogy Jézusra irányítsam figyelmemet, megpróbáljak úgy élni, ahogy Ő tanította.

Egyszer kaptam egy képeslapot, amelyen ez a mondat állt: „A hegyeket nem csak megmászni kell; ha felértél, körül is kell nézni!” Ez így van az adventtel is: nemcsak készülni kell a Megváltó születésére, hanem be is kell tudnunk fogadni a karácsony Örömet.

A templomban többször hallottam adventi prédikációkban: „amilyen az advent, olyan lesz a karácsonyod is!”. Ez a kijelentés emlékeztet arra, hogy Isten felé forduljak, hogy magamba nézzek és végiggondoljam, mit is jelent Ő számomra, aki elküldte Fiát hozzánk... Fontos tisztán látni, hogy kire is várok. Ki vagyok én és ki Jézus Krisztus? Mit jelent nekem az Ő eljövetele? Fel kell tennem e kérdéseket magamnak, mert ezek fognak elindítani a várakozás útján karácsony öröme felé.

Pisztora Ferenc SVD novícius

Erdélyi karácsonyi szokások

Erdélyben advent első vasárnapjától böjtölni kezdenek az emberek. Különösen falun, ahol az egyház szavára inkább figyelnek. Megszűnnek a zajos mulatságok, a vallásosukat komolyan vevő fiatalok nem járnak szórakozóhelyre.

Megkezdődnek a hajnali misék, a roráték, és erre az időszakra esnek a disznóvágások is.

A gyermekek körében szokás, hogy betlehemes játékokat tanulnak, melyet karácsony estéjén a helyi templomokban adnak elő.

Kisgyermekek körében szokás még az angyaljárás. A gyerekek már előre valamilyen verssel vagy szent énekkel készülnek az angyal fogadására. Szenteste délutánján a szülők elaltatják kisgyermeküket, majd feldíszítik a karácsonyfát. Amikor végeznek a karácsonyfa díszítésével, felébresztik a gyerekeket. Ahol lehetőség van rá, valaki angyalnak öltözik és kérdegeti a gyerekeket, hogy mit tudnak Jézuskáról. Az izgatót és megilletődött gyerekek előadják a megtanult verseket és énekeket az angyalnak. Ez általában hatéves korig szokás. Kevés az a család, amely ebben az időben karácsonyfa nélkül várja a karácsonyt.

Román területeken szokás a kolindálás: bezörgetnek a kapukon és csemetve,

énekelve, verselve köszöntik a kis Jézust. A székelyek körében számos településen házról házra járva betlehemes pástorjátékokat játszanak. A szereplőket szeretettel fogadják és mindenhol megvendégelik. Ezek a mókás játékok is jelzik, hogy a nép mennyire szívébe zárta a betlehemi kisdetet.

Balázs Jenő SVD novícius

Misszióm:

Isten dicsőségére és az emberek üdvösségének szolgálatára szentelt élet

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember misszionárius saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Vannak fiatalok, akik küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

Verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Ázsia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy Krisztus minden ember szívében feltámadjon.

Ha közelebről szeretnéd megismerni a verbiták közösségét, szívesen válaszol kérdéseidre:

OHOILEDWARIN ELIAS SVD atya
Szent Imre Misszióház,
9730 Kőszeg, Park u. 1.
06-30-570-5925
hivatas@verbita.hu
www.verbita.hu

MISSZIÓS HÍREK ••• MISSZIÓS HÍREK ••• MISSZIÓS HÍREK ••• MISSZIÓS HÍREK

■ **VENEZUELA: AMÉRICA CON CRISTO!**
P. Antonio Pernia verbita generális (képünkön) meglátogatta a társaság legújabb misszióját a venezuelai Maracaibóban. A négy missziós testvér a San Isidro Labra-

dor Plébánián telepedett meg. Fő céljuk a wayuu indiánok pasztorációja, eleinte azonban az elhanyagolt plébánia megszervezésére és újraélesztésére összpontosítják munkájukat. Emellett megkezdték a wayuu közösségek látogatását is. Emlékezzünk meg imáinkban e misszióról, hogy a wayuuk is a földrészt többi népével együtt hirdethessék: „América con Cristo!” (Amerika Krisztussal van!)

■ **VATIKÁN: BELÉPÉS CSAK SZENTEKNEK!**
A pápa magasra teszi a mércét a püspököknek. Az egyháznak ma sokkal inkább van szüksége szent püspökökre, mint bármikor, mondta XVI. Benedek pápa szeptember 22-én, amikor az elmúlt év során szentelt főpásztorokkal találkozott. Összesen 111 új püspök érkezett a világ minden részéből a Püspöki, a Keleti és a Népek Evangelizációja Kongregációk által közösen szervezett egyhetes programra. Természetesen a nyáron püspökké szentelt rendtársunk, Német László is részt vett a vatikáni továbbképzésen. „A nagy apos-

tol, Szent Pál példája arra szólítja fel a püspököket, hogy naponta növekedjenek életszentségben, hogy olyanok legyenek, mint Krisztus” – mondta XVI. Benedek. Buzdította őket, hogy bízzanak Isten szavában, legyenek a hit oktatói és híveik hitteles nevelői.

(Zenit News)

■ **TAJVAN: VERBITA TESTVÉREK NEMZETKÖZI TALÁLKOZÓJA.** Az Ázsiában és Óceániában dolgozó verbita szerzetes testvérek ötödik regionális találkozóját rendezték meg Tajvan fővárosában augusztus 17. és 27. között. A különböző provinciákból és régiókból 28 résztvevő érkezett, köztük Lányi Béla a Fülöp-szigetektől. Alfonso Berger testvér, a rend római generális tanácsának tagja a gyűlés után azt nyilatkozta: „Örülök a találkozásnak, mert tájékozódhattam a különböző régiók és provinciák helyzetéről, és személyesen is megismerkedhettem a testvérekkel.” A testvéri hivatást illetően a gyűlés szerény fejlődést nyugtázhatott. Megállt a jelentkezők szá-

mának fogyása, és mostanában enyhe emelkedés tapasztalható. Sok fiatal testvér tanul tovább egyetemen, különösen Indonéziában és a Fülöp-szigeteken. Javaslat hangzott el, hogy felsőoktatási képzésben részesítsék a testvéreket más régiókban is, és tanuljanak második idegen nyelvet (különösen angolt vagy spanyolt).

■ **INDONÉZIA: PÜSPÖKI FELSZÓLÍTÁS A PÁRBESZÉDRE.** Bandung új püspöke sürgeti a katolikusokat, akik a Dzsakartától délkeletre lévő egyházmegyében csöppnyi kisebbséget alkotnak, hogy ápoljanak személyes kapcsolatokat és folytassanak párbeszédet a muzulmánokkal és más vallások követőivel. Johannes Pujasumarta püspök ezt a felhívást beiktatása után tette, egy olyan egyházmegyében, ahol a 26 milliós helyi lakosság 96 százaléka muzulmán és csak fél százalék katolikus. Pujasumarta püspök azt mondta: „Szükségünk van a más hiten lévő emberekkel való kapcsolatépítésre és párbeszédre, mert az új mennyet és új földet csak együtt láthatjuk meg.” (ucanews.com)

■ **VATIKÁN: AZ IRAKI MINISZTERELNÖK A PÁPÁNÁL.** Nouri al-Maliki iraki kormányfő meghívta XVI. Benedeket Irakba, hogy látogatásával nyomatékot adjon a béketeremtő erőfeszítéseknek a konfliktu-

soktól szabadtal országban. A pápai nyári rezidencián lezajlott találkozó után al-Maliki az újságíróknak elmondta: „A pápa érti az iraki helyzetet, tudja, hogy minden vallásban – akár keresztény, akár muzulmán – vannak rossz emberek, ...Irak nem akar megkülönböztetést egyik vallással szemben sem, beleértve a kisebbségben élő keresztény lakosságot is.” (catholicnews.com)

■ **INDIA: MEGKÍNOZVA KRISZTUSÉRT.** Thomas Chellen atya, akit az indiai Orissa állambeli Bhubaneswarban kezelnek, úgy nyilatkozott, hálás, hogy életben maradt, miután a csöcselék majdnem felgyújtotta. „Kerozint öntöttek a fejemre, és valaki gyufásdobozt tartott a kezében, gyújtásra készen. De az isteni gondviselésnek hála, végül is nem tette meg.” Chellen atya elmondta, hogy a garázdák Kandmahalban kezdték a keresztény központokat támadni, Orissának abban a körzetében, ahol maoista szélsőségesek megölték Swami Laxmanananda Saraswati hindu vezetőt. Megpróbáltatásait úgy jellemezte: „Krisz-

tusért kínoztak”. Egy másik misszionárius, Edward Sequeira SVD atya, akit a csöcselék szintén meg akart ölni, és akit most egy mumbai kórházban ápolnak, bizonyos abban, hogy csodálatos módon menekült meg, és hogy Istennek terve van vele. Egyik önkéntes munkatársának, Rajani Majhi 19 éves diáklánynak kétségbeesett hangja máig a fülebe cseng: „Atya, fel akarnak gyújtani”. Míg ezt a kiáltást hallotta, az atya a felgyújtott házban elvesztette az eszméletét. A lány bennégett. Edward atya csak két nappal később értesült róla, hogy a hindu lánnyal mi történt. (catholic-news.com)

■ **KÍNA: HAVONTA EGYMILLIÓ BIBLIÁT NYOMNAK.** A Nanjing városában működő Amity Printing Company egymillió biblíát képes nyomtatni havonta. „Az új nyomda mérföldkő a kínai egyház biblianyomtatási szolgálatában” – mondta Qiu Zhonghui, a nyomdavállalat elnöke. (ENI)

Fordította: Hajós Katalin

XVI. Benedek pápa Freinademetz szülőfalujában

XVI. Benedek pápa helikopterrel érkezett a kis faluba, az észak-olaszországi Oiesbe, ahonnan *Szent Joseph Freinademetz* 130 évvel ezelőtt elindult Kínába, hogy misszionáriusként dolgozzon ott – egészen 1908-ban bekövetkezett haláláig.

A pápa a bressanonei nagyszemináriumban töltötte szabadságát, és onnan jött augusztus 5-én a kegyhelyre. Bár csak egy nappal előbb jelentették be, hogy a Szentatya ellátogat a verbita misszionárius szülőfalujába, mégis vagy ötezer ember gyűlt össze a környékről, hogy találkozhasson vele.

Ma Oiesben mindössze tizenötön lagnak. Benedek pápa bátyja kíséretében kereste fel a kis múzeumot, benne a verbita misszionárius Kínában töltött életének emléktárgyaival, többek közt a festménnyel, amely a misszionáriust jellegzetes kínai szakállával és kis kerek kalappal ábrázolja.

A Szentatya, miután megtekintette a kiállítást, a kínai pagoda formájú új kápolnába ment át. Rövid csendes ima után P. *Giancarlo Girardi*, a verbita rend generális prokurátora köszöntötte a pápát az általános rendfőnök atya és minden – különösen a kínai és az olasz provinciákban dolgozó – verbita nevében.

XVI. Benedek felidézte a misszionárius szent életét és munkásságát: „József megmutatta nekünk, hogy a hit nem idegeníti el egymástól a kultúrákat és az embereket. Bebizonyította, hogy minden kultúra várja Krisztust, és azokat nem lehet lerombolni, mert Krisztusban érik el teljességüket. Szent Joseph Freinademetz iránytű a mának és jel a jövőre nézve.”

A pápa élt az alkalommal és kiemelte Kína fontosságát az Egyházban, és reményének adott hangot, hogy az ország megnyitja kapuit Krisztus evangéliuma előtt. A Szentatya hálás köszönetet mondott a misszionáriusoknak a szívélyes fogadtatásért. Hazaindulása előtt imát mondott – helyi – ladin nyelven, és megáldotta a jelenlévőket.

A Szent Freinademetz-emlékház vendégkönyve sok kínai zarándok bejegyzését őrzi, köztük az első kínai érsek, *Thomas Tien* aláírását is. E könyvet gazdagítja most már XVI. Benedek pápai kézjegye is.

A pápa élt az alkalommal és kiemelte Kína fontosságát az Egyház számára, és remélte, hogy Kína megnyitja kapuit Krisztus Evangéliuma előtt. A Szentatya hálás köszönetet mondott a misszionáriusoknak a szívélyes fogadtatásért. *Pietro Irsara* SVD atya, aki a kegyhely ellátásáért felelős, egy helybéli művész „Madonna a kiseddel” szobrát adta ajándékba a Szentatynak (lásd címlapunk). A pápa hazaindulása előtt még imát mondott ladin nyelven (helyi nyelvjárás), és megáldotta a jelenlévőket.

Sebastian Mattappallil SVD testvér
Fordította: Hajós Katalin

Tartsatok bűnbánatot!

Missziós hétvége a Felvidéken

Harminckilenc év után újra visszatért a missziós lelkület Nád-szegre. Az esperes úr, *Tóth László* atya meghívására 2008. november 20-tól 23-ig missziós napokat tartottunk a Szent Istvánplébánián. Atyák, testvérek, nővérek és növendékek, húszan indultunk el misszióházainkból csütörtökön délután.

Az evangelizáció az esti szentmisével kezdődött, ahol a tartományfőnök atya, *Juhos Ferenc* (aki szintén Nád-szeg szülőtte) megáldotta a missziós keresztet. Mindannyian más-más családnál kaptunk szállást. Ez azt hiszem kölcsönösen kegyelem forrása volt befogadóinknak és nekünk egyaránt.

A misszió fő témáját, mely végigkísérte napjainkat, Márk evangélistától kölcsönöztük: „Tartsatok bűnbánatot...” Mivel a misszió ideje alatt, Krisztus Király ünnepén az egyházi év utolsó hetébe léptünk, jó volt átélmélni egész évünket. Ennek fényében kics csoportokban, ha fogalmazhatok így, „bejártuk az élet minden területét”.

Találkoztunk az óvodásokkal, az általános iskolásokkal, a különböző életállapotban élőkkel, kics csoportokkal és a megújulási mozgalmakkal, melyeknek tagjai igen szép számban voltak jelen a találkozókon.

A kontinensekről tartott sok színes előadással, elmélkedésekkel, énekekkel és táncokkal próbáltuk bemutatni, hogy „nagy kincs a missziónak szentelt élet”.

Szabó Alex SVD testvér

Jól sikerült a hetedik is...

A Bibliából tudhatjuk, hogy a hét a teljesség száma. Talán mondhatjuk, hogy az idén októberben, immáron hetedik alkalommal megrendezett világmisszió ünnepe beérett, és már hagyományosnak nevezhető. Nem kötelező ugyan a számokhoz kötnünk, de az évről évre egyre több érdeklődőt vonzó rendezvény azt mutatja, hogy az egyház missziója ma is élő, a missziós tudatot pedig fontos terjesztenünk, mert a szívekben van rá igény.

A Mária Rádiónak köszönhetően nemcsak a helyszínen lévők, hanem a különféle elfoglaltságuk miatt távol maradtak is figyelemmel kísérhették az egész napos programot. A vendégeket *Juhos Ferenc* tartományfőnök atya köszöntötte a verbita rendtarto-

hetőség nyílt a felfrissülésre is. A nagylelkű segítőknek köszönhetően mindenkinek jutott ebédre zsíros kenyér, sütemény, üdítő, és közben beszélgetni is alkalom nyílt a régen látott ismerősökkel, barátokkal.

A délutáni programban főleg fiatalokkal találkozhattunk. A moldvai csángó gyerekek énekkel és tánccal kápráztatták el a megtelt templomot. Vezetőjük, *Márton Attila* beszámolójából megismerhettük szokásaikat, népviseletüket, gondolkodásmódjukat. Jó volt látni, hogy távol a mostani magyar határtól még élnek gyermekek, akik őrzik a magyar nyelvet és szokásokat, talán néha nagyobb tisztelettel, mint mi. De ne felejtszünk el a Pure Fashion – Divatmisszió pantomimjátékáról sem, melyben fiatalok

mány nevében, valamint *Madassery Sebastian* atya mint a Pápai Missziós Művek vezetője, és *Brückner Ákos* atya mint a Szent Imre-templom plébánosa, hiszen ez alkalommal is a ciszterciek temploma adott helyet az ünnepségnek.

A számos program sokszínűsége nem volt zavaró, mivel mind-egyiknek a középpontjában Krisztus állt, aki újra és újra arra küld minket, hogy az örömhírt mindenkihez elvigyük. *Hirth Vilmos* atya *Szent Josef Freinademetz*ről, az első verbita misszionáriusról tartott előadást. Különös figyelem irányul most a verbita rend szentjeire, mivel idén ünnepejük mennyei születésnapjuk századik évfordulóját.

A nap hangulatáról és az ünnepi szentmise énekeiről az esztergomi Jó Pásztor közösség gondoskodott keresztény könnyűzenei dalokkal. A missziós lelkülethez hozzátartozik a vidámság, a mosoly, amely a legrövidebb út az emberekhez. Ugyanígy a misszió része az életünkről való tanúságtétel is. Amikor valaki saját magáról és Istennel megélt kapcsolatáról mesél, a hallgatóság figyelmé felélénkül. Ez történt *Balczó András* olimpiai bajnok öttusázónk tanúságtételekor is. S amikor a jelenlevők hosszantartó tapsal köszönték meg, hogy eljött közénk, ő felmutatott az égre, ezzel is jelezvén, hogy Istennek szóljon a dicséret, mert Ő az, aki megváltoztatja és boldoggá teszi életünket.

Az ünnepi szentmisét *Székely János* esztergom–budapesti segédpüspök mutatta be, közösen a jelenlévő atyákkal. Ezután le-

szólították meg kortársaikat, hogy bátran merjék követni a keresztény értékeket, hiszen az evangélium igenis élő, és mindenkihez, így a mai ifjúsághoz is szól.

Magyarország missziós terület? – tette fel a kérdést *Ágoston atya*, aki Nigériából érkezett hazánkba, még kispapként, hogy segítse a magyar egyház működését. Úgy gondolom, az ő munkája is válasz a kérdésre. Ám ennek nem szabad elszomorítania minket, hiszen egyházunk egyetemes, mert Krisztus üdvözítő akaratja is egyetemes. Fogadjuk szeretettel más országok és népek segítségét, ki tudja, talán egyszer mi lehetünk újra segítségére távoli országoknak, és akkor majd továbbadhatjuk azt a szeretetet, amit egykor mi kaptunk.

Egy misszionárius sosem felejtheti el, hogy a munkája csak akkor nem fog kiüresedni, ha személyes kapcsolatot ápol Jézus Krisztussal. Így fontos volt a nap végén, hogy elmélyítsük mindazokat a kegyelmeket, amelyeket a nap folyamán kaptunk. A verbita kispapok, testvérek és nővérek vezették a missziós rózsafüzért. Több nyelven szállt Istenhez a hála, hogy ezen a napon is odalépett hozzánk, és újból arra küld minket, hogy elvigyük az örömhírt azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van rá.

Köszönjük mindenkinek a segítséget, támogatást, imádságot, mert ezek nélkül nem valósulhatott volna meg közös ünneplésünk! Isten kísérje életeteket továbbra is!

Hajdu János SVD

A születésnapok, az évfordulók minden családban, minden közösségben ünnepi pillanatok. Az ünneplés, amikor a család összeül a közös asztal mellett, egyben az összetartozás kifejezése is. Az ünnepektől személynek ajándékokat készítünk, ami szeretetünket szimbolizálja.

Az egyazon szerzetesi családhoz tartozó Isteni Ige Társaság – verbiták, a Szentlélek Szolgálói – missziós nővérek és a Szentlélek Szolgáló Örökimádó Nővérek alapító atyjuk, Szent Arnold Janssen és első misszionáriusuk, Szent Josef Freinademetz égi születésnapját ünneplik 2008. január 29-től, vagyis Szent József halálának századik évfordulójától 2009. január 15-ig, ami Szent Arnold halálának centenáriuma. A közösségek figyelmének középpontjában e két személy áll a jubileumi évben.

Egyénileg és közösségekben tanulmányoztuk, átélmélkedtünk életüket, és igyekeztünk nyilvános rendezvényeken népszerűsíteni e Magyarországon viszonylag kevésbé ismert szenteket. A Világposta és a verbita honlap is közölt cikkeket róluk. Az emlékévet két olyan írással szeretnénk zárni, melyek sajátos lelkiségüket mutatják be.

A kegyelem alázatos eszköze

Arnold Janssen: a nem megfelelő ember, a nem megfelelő időben, a nem megfelelő helyen! Nem a megfelelő ember, mert nem rendelkezett azokkal a tulajdonságokkal, amelyeket egy egész világra kiterjedő vállalkozást kezdeményező embereknek várnánk. Ezt egyik kollégája így kommentálta: „Arnold Janssen tűnt az utolsónak, aki ilyen feladatot vállalna.” Nem a megfelelő időben, mert a XIX. század hetvenes éveit a német egyház számára nagyon nehéz időszakot jelentettek. A Kulturkampf miatt neki is el kellett hagynia az országot, hogy misszióháza alapíthasson.

A nem megfelelő ember! És mégis, száz évvel halála után Arnoldról több szó esik, többen kérik közbenjárását, mint előtte bármikor. Steyben, a sírjánál a gyertyák éjjel-nappal szüntelenül égnek 2003-tól, szentté avatása napjától. A mű, amelyet megkezdettem, növekszik. Több mint hetven országban működünk. Nyilvánvaló, hogy ő volt a megfelelő ember, akit Isten a „kegyelem alázatos eszközévé” tett.

A Szentlélek általunk is nagy tetteket vihet véghez, ha elkötelezettségünk hasonlóképpen nemes és teljes, mint Arnold áldozata, aki életét és elkötelezettségét a misszió javára válasznak tekintette Isten „elképzélhetetlen” szeretetére. „Mindhárom Személy megmutatta szeretetét egészen új és eddig nem hallott módon. Az örök Fiú emberré lett, a Szentlélek az emberek szívében készített magának szállást, az Atyaisten elküldte, ami Szívének Drága, Fiát és a Szentlelket, hogy kinyilvánítsák szeretetüket.” A megtapasztalt isteni szeretet lelkesedést és erőt adott neki Isten kívánságának teljesítéséhez, valamint hogy áldozatot vállaljon, s elfogadja mások kritikáját.

Nem csoda tehát, hogy Szent Pál szavai – „Isten szeretete kiárad szívünkben a Szentlélek által, aki adatott nekünk” (Róm 5,5) – volt az egyik kedvenc idézete, mivel ez az egész missziós tevékenység alapja. Valóban, a misszió Isten szeretete, ami a mi szeretettől megfosztott világunkba áramlik, hogy valódi életet és örömet hozzon. Az isteni szeretet Arnoldon keresztül is kiáramlott a világra: „Az Evangélium hirdetésében találja meg legteljesebb kifejezését a felebaráti szeretet” – ez volt az ő missziós lelkesedésének forrása.

És mi? Meggyőződéssel mondjuk, hogy a missziós mű az egész világot átfogta, és mi egész életünket ennek szenteltük. Ám a lelkesedés, amely Arnoldban és Józsefben izzott, úgy tűnik, bennünk csak pislákol.

Hogyan szítsuk fel ezt a tüzet újból? Reméljük, hogy Arnold és József halálának századik évfordulójának megünneplése segít ebben. Példájuk felébresztheti bennünk a párbeszédre való készséget, mely által tudatosan törekedni fogunk az emberek méltóságának tiszteletben tartására és védelmére. A misszionáriusok

kiküldése előtt Arnold a lelkigyakorlaton ezt mondta: „Képzeld el, hogy betekinthetünk minden ember szívébe, akik a kegyelem állapotában vannak. Látnánk szívüket fényben úszva, s bennük pedig a Szentháromságos Istent. Mily csodás látomás!”

Ha mások iránt szeretettel vagyunk és tiszteletet tanúsítunk, a Szentlélek segít nekünk, mint szeretetre méltóknak, önértékelésünkben. Ez segít az életszentséghez vezető úton, amelyen haladnunk kell. „Csak a szeretet tágtítja az emberi szívet.” Arnold tudatosan vállalta az erőfeszítéseket, hogy megmutassa a szeretetet és tiszteletet, bár néhány kortársa szerint nem mindig hatékonyan. Nem volt szeplőtelen szent, de a lehető legnagyobb komolysággal törekedett a nyitottságra a Szentlélek átforgató szeretete iránt. 1901-ben Arnold kérte a közösséget: „Ha különleges szívességet kívánok nekem tenni, akkor segítsetek nekem a teljes isteni szeretet egy csöppjéért imádkozni az én hideg szívem számára. Itt elsősorban nem az Isten iránti, hanem a mindnyájatok iránt szeretetre gondolok. Milyen hálás is lennék, ha számomra ilyen szeretetért tudnátok könyörögni.”

Hasonlóképpen, mint Arnoldnak, nekünk is küzdenünk kell hibáink ellen, és tudatában kell lennünk gyengeségünknek. Ez a küzdelem tele van reménnyel, hiszen tudjuk, hogy inkább az isteni szeretet változtat meg minket és nem a mi erőfeszítéseink. A bennünk lakó szeretet Lelke mindannyiunkat már most méltóvá tesz a szeretetre.

Peter McHugh SVD
Fordította: Fullár Gyula

VERBITA BARÁTI KÖR

A **VBK** olyan közösség, melynek tagjai bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért.

Felvételi díj nincs. Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket **Zabos Róbert svó testvérnek** (9730 Kőszeg, Park u. 1., misszio@verbita.hu).

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a *Világposta* című missziós újságunkat negyedévenként.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a VBK tagjaiért** és azok szándékaira.

A szeretet, a hit és az imádság atyja

Freinademetz József szülőfaluja, Oies a Dolomitok hegység szívében, a Gaderi völgyben fekszik. Ott tanult imádkozni és dolgozni a kis Ujop, ahogyan szülei hívták őt anyanyelvén, ladin nyelven. Már gyermekkorában maga mögött hagyta a világtól elzárt, biztonságos és szeretetteljes légkört nyújtó szülői házat, hogy tanulhasson, hogy pap és misszionárius lehessen. Képes volt elhagyni hazáját, barátait és rokonait, mert élete célja volt Istennek és az embereknek élni, Kína pedig megfelelő hely volt ennek a célnak a megvalósítására.

Nem volt ez azért olyan egyszerű. Röviddel Kínába érkezése után Józsefet sok csalódás érte. Az első két évről *Janssen Arnoldhoz* küldött jelentései mutatják, mennyire nehéz volt neki. Hongkongban egyedül és idegennek érezte magát. Küzdenie kellett önmagával, hogy ne csüggedjen el. Őszintén megvallotta, hogy a misszionárius élete – az ő saját élete – tele van tövissel. Sikerek, emberi kapcsolatok hiányában előítéletei támadtak. „A kínaiak nem túl vonzóak”, írta az első csalódások hatására. Ha a misszionáriusoknak nem lenne magasabb motiváltságuk, „mind hazatérnének az első hajóval”. Várakozásai nem teljesültek. József mégsem maradt meg előítéleteinél: küzdött a csalódásaival. Évek múlva azonban már nem engedte meg, hogy jelenlétében valaki rosszat mondjon a kínaiakról.

Elainte furcsának tűnhetett neki Kína. Ez az imperializmus időszaka volt, amikor a fehér faj jobbnak tartotta magát másoknál. József mindent a lehető legjobban akart csinálni, de be kellett látnia, hogy a külső idomulás – a kínai öltözet, a kötelező copf és a kínai név – még nem tette őt más emberré, nem tette kínaivá. Tudatában volt, hogy milyen hosszú út vár még rá. Teljes komolysággal kezdett tehát megismerkedni a kínai nézőponttal, a helyi szokásokkal és hagyományokkal, a kínai jellemmel és elvárásokkal. Rájött, hogy ezt nem lehet megtanulni sem egy nap, sem egy év alatt, csak számos fájdalmas tapasztalat következtében. Felismerte, hogy belsőleg kell átalakulnia az embernek.

Szeretetben élni

Minél tovább élt és dolgozott a kínaiakért, annál jobban megértette őket, és annál jobban láthatóvá váltak a saját tulajdonságai. „Megnyerő és lekötelező szívélyessége természetes adottsága volt. De ennél valamivel többre is szüksége volt, mert másképpen nem tudta volna azt ily következetesen és állhatatosan kimutatni” – így jellemezte *Henninghaus* püspök.

József nem engedte meg magának az elkedvetlenedést. Az ő kínaijai között érett szentté, önmagát maradék nélkül feláldozó emberré. „Ne tagadj meg semmit senkitől, és ne kívánj semmit magadnak” – vallotta. Vagy ahogy *Joannes Blick* atya idézte őt: „A pogányok csak Isten kegyelmének köszönhetően térnek meg, és tegyük hozzá, szeretetünk által, mivel a szeretet az egyedüli nyelv, amit minden pogány megért.” József nagyon jól megtanult ezen a nyelven beszélni.

Sem a fizikai megerőltetés, sem a rosszindulatú rágalomok, fájdalmas ütlegek vagy halálos fenyegetések sem voltak képesek szeretetét a kínaiak iránt csökkenteni. Nemcsak öltözetüket hordta, hanem tökéletesen elsajátította nyelvüket is, és próbált az ő fejükkel gondolkodni. Sokak véleménye szerint kínainak tűnt, és ő maga egyre inkább kínainak érezte magát. Ameddig mindent elvetett, ami számára furcsa volt, nem volt képes igazi misszionárius lenni. Az alkalmazkodás nem volt elég; szükség volt „belső változásra”, az ő saját megterésére.

Hitben élni

Az, hogy az emberek és Isten szolgálatának útját választotta, és ezen végig is ment, nem kis mértékben családjának az érdeme. Szülei otthonában az életet a hit alakította. A mindennapi rózsafüzér természetes dolog volt, hasonlóan a mindennap megtett út Sankt Leonardba, a szentmisére.

Az Egyház példaként állítja őt elénk. Mi sem rejthetjük el hitünket. Hasonlóképpen őhozzá, nekünk is át kell adnunk azt másoknak. Az ő rendkívüli meghívása az volt, hogy ezt Kínában tegye. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy hol van a mi Kínánk – az a hely életünkben, ahol emberekkel találkozunk, ahol kötelességünk és kiváltságunk hitünket átadni konkrét és kézzelfogható módon.

Imádságban élni

Amikor pappá szentelése megtörtént, érezte, hogy mögötte van családjának támogatása. És amikor Kínában élt, érezte rokonai közelségét. Megengedte szüleinek, testvéreinek, barátainak és ismerőseinek, hogy részük legyen a misszionárius életének örömeiben és szenvedéseiben. Leveleiben mindig kérte, hogy imáikban emlékezzenek meg a reá bízott kínaiakról és az egész misszióról. Mielőtt elhagyta volna hazáját, hogy soha többé már ne lássa viszont, ezeket írta: „Imádkozzatok és köszönjétek meg Istennek minden napot – mondjatok el legalább egy miatyánkot és egy üdvözlégyet – azért, hogy kegyesen meghívta családunk egy tagját misszionáriusnak.” Szüleihez írott levelében útközben Kína felé bevallotta, milyen nehezebbre esik elhagyni családját és hazáját. Azonban vigasztalta és biztosította őket, hogy egy nap majd találkoznak, talán nem Oiesben, de a mennyekben kétségtelenül.

A Biblia szellemében írja testvéreinek: „Tanítsátok meg gyermekeiteknek a lehető legkorábban a világ és annak gazdagsága iránti megvetést.” Ezzel azt akarta kifejezni, hogy életükben ne ezeket tartásák a legfontosabbaknak.

József mélyen hitt az imádság hatalmában. Ez tette őt rettenthetetlenné. Még ha az egész világ is összeomlik, Isten nem engedi meg, hogy az ima ne találjon meghallgatásra. „Az egyedüli szükséges dolog az, hogy sokat imádkozzunk. Az imádság nélküli élet biztos út a pokolba. Soha ne feledkezzetek el imádkozni éretünk és minden misszionáriusért.” Tudatában volt annak, hogy Istennek nincs szüksége a mi imádságunkra, inkább nekünk van szükségünk rá. És soha nem felejtette el, hogy nem csak a saját ügyeinkért kell imádkoznunk, hanem mindenekelett más emberekért. Amikor imádkozunk, az Egyház hangja leszünk a világban, úgy, mint József Kínában.

Pietro Irsara SVD
Fordította: Fullár Gyula

Itt a mi időnk, itt van Isten ideje

Több mint fél évszázados távollét után ismét megtelepedtek Magyarországon a Szentlélek Szolgálói, vagyis a missziós nővérek. E nagy eseményt együtt ünnepelték meg a verbita szerzetesekkel.

A rendek 1950-es feloszlatása után csendben meghúzta magát néhány verbita atya és testvér egy budatétényi házban, amely kívülről csak annyiban különbözik a környékbeli családi házaktól, hogy a bejárata előtt Jézus-szobor áll. Itt, a Völgy utca 9.-ben kapott helyet a nemrég boldoggá avatott *Jozefa* anya oltalmába helyezett új Missziósház, a missziós nővérek rendháza.

A november 8-án tartott ünnepélyes házszentelésen *Német László* verbita püspök megjegyezte, hogy e ház sokat jelent a verbitáknak. A kommunizmus éve alatt sok atya és testvér húzta itt meg magát, és éltek titokban közösségi életet azzal a reménnyel, hogy egyszer újra szabadon léphetnek ki az utcára és hirdethetik Krisztust. E közösségnek volt tagja *Varga Szeráf* testvér is, aki szintén jelen volt e szép ünnepen. Arcáról mindig Isten öröme és szeretete sugárzik.

A felújított épület mostantól a nővérek rendháza, akikre nehéz munka vár. Három tagja van az új közösségnek. *Vörös Klára* nővért, aki felvidéki magyar, már ismerhetjük. Évek óta jár Magyarországra, hogy a különféle missziós programokban részt vegyen. *Dobó Krisztina* nővér anyanyelve szlovák, de magyar vér is csörgedezik ereiben. Az elmúlt hónapokban olyan jól megtanult magyarul, hogy immár bármiről gond nélkül beszélgethetünk vele. A harmadik nővér, *Zygar Margit* pedig a házszentelés előtti napokban érkezett Lengyelországból. A házavatáson a most érkezett nővérek mellett jelen voltak a Magyarországon élő és dolgozó missziós atyák és testvérek, *Udvarnoky László* budatétényi plébános, és vagy harminc szerzetes vendég Szlovákiából, Lengyelországból, Ausztriából és Ukrajnából.

„Miközben szerzte Európában a szerzetesrendek létszámihiány miatt házakat kénytelenek bezárni, nálunk új közösség születik. A nemzetközi csapat, melyhez várhatóan indonéz és indiai tagok is csatlakoznak, a remény jele a mai ember számára – mondta szentbeszédében *Német László*. – A rend kezdeményezése nagy bátorságról tanúskodik, hiszen Magyarországon nem várható sok új szerzetesi hivatás, és az egyház létszáma egyre csökken.”

Nemcsak a gazdaság küzd válságokkal, hanem lelki életünk is. Imádkozó kéz, mindenkit befogadó anyai szív és vigasztaló szavak után sokan vágyakoznak. Az Úr kegyelméből nővéreink által

legyen a Boldog Jozefa Missziósház olyan sziget, ahová mindenki örömmel és elfogadásra vágyakozva kopoghat be örömeivel és gondjaival egyaránt.

Ahogy *László* püspök atya mondta, a visszaemlékezés és a hálaadás elválaszthatatlanok egymástól. A múlt eseményei tapasztalattal és bölcsességgel gazdagítják életünket, amelyekért hálával tartozunk Istennek. A jó dolgokra szívesen emlékezünk, a nehéz pillanatokból pedig jövőnk érdekében igyekszünk okulni.

A hálaadás lelkületével pillantsunk vissza a missziós nővérek magyarországi múltjára, melyet *Veronika Theresia Rackova* nővér, a Szlovák–Magyar Tartomány tartományfőnöke ismertetett.

„1943 májusában a Szentlélek Szolgáló missziós nővérek új közösséget hoztak létre a verbiták kőszegi Missziósházában. Tagjai magyarok, szlovákok, németek és osztrákok voltak. A német nővér, Sr. Pankrata kivételével mind egyiküknek voltak magyar gyökerei. Akkoriban az Osztrák Provinciához tartoztak, amely a Szlovák Tartománytól kért személybeli segítséget.

A nővérek rendben tartották a Missziósházat és a konyhán dolgoztak. A ház el látásának feladata nagyon nehéz volt, mivel közel négyszáz fős közösséget kellett ellátniuk. 1945-ben Pankrata nővért bebörtönözték származása miatt. A második világháború megnehezítette a nővérek működését Magyarországon. Az osztrák vezetőség úgy döntött, hogy bezárja a kőszegi házat. 1950. február 2-án az osztrák nővérek visszatértek Stockerauba, a szlovákok pedig Szlovákiába. A magyar jelöltek a politikai helyzet tarthatatlansága miatt az ausztriai Stockerauban léptek be a rendbe. Közéjük tartozott *Margit* nővér és *Ilona* nővér, akik rendszeresen járnak Magyarországra, hogy részt vegyenek a világmisszió ünnepén és a missziós táborokban, *Magdaléna* nővér, aki Ghánában, *Sebastian* és *Lawrence* testvér szülőházában dolgozik, és *Teréz* nővér.

1990-ben az Osztrák Tartomány a szlovákkal együttműködve már tett egy kísérletet, hogy Kőszegen új közösséget alapítson, de sajnos az nem járt sikerrel.

Német László atya, a korábbi magyar tartományfőnök, 2005-ben kezdeményezte a nővérek újbóli letelepedését hazánkban. Az engedélyt a legfelsőbb elöljárók megadták, de akkor még csak *Klára* nővért tudták kinevezni. Ő valójában már 1990-ben megkapta az áthelyezési engedélyt, de még 18 évet kellett várnia, hogy valóban Magyarországra költözhessen. Most ő a közösség helyi elöljárója.

A letelepedést az új verbita provinciális, *Juhos Ferenc* atya is szorgalmazta. E folyamatnak lett eredménye, hogy 2008 áprilisában *Erdő Péter* esztergom–budapesti bíboros, prímás befogadta a nővéreket egyházmegyéjébe.

Érdekes megjegyeznünk, hogy pontosan ötvennyolc évvel ezelőtt kezdődött meg *Jozefa* anya boldoggáavatása, és ötvennyolc év után most tudtak az SSpS nővérek újra letelepedni a magyar misszióban.” *Veronika* nővér hangsúlyozta, hogy „itt a mi időnk, itt van Isten ideje!” Kérte, hogy az új közösség együtt imádkozzon a verbitákkal és a helyi plébániai közösséggel, hogy hirdessék a keresztre feszített Úr feltámadását és legyenek hiteles tanúi jelenlétének a mai világban.

Kívánjuk *Klára*, *Margit* és *Krisztina* nővéreknek, hogy mindig odaadóan és meggyőzően sugározzák Krisztus szeretetét a magyar embereknek. Az Úr áldása legyen életükön, közösségükön és munkájukon!

Zabos Róbert SVD testvér

Látogatóban Cebu szigetén

Tizenhat órás repülés után juthat el az ember a Fülöp-szigetekre. *Lányi Béla* testvér meghívására indultam útnak. Ő a San Carlos Egyetem építészkarán oktat szaktárgyat és hittant. Itt ugyanis minden egyetemistának két évig hittant is kell tanulnia, és mint akármely más tárgyból, ebből is vizsgáznak. Meg is lehet bukni.

Cebu a Fülöp-szigetek egyik tagja, ugyanez a neve a sziget fővárosának is, ahol egymillióan laknak. A város útjai mindig zsúfoltak. A sofőrök vadul hajtanak, de egy balesetet sem láttam. A cebuiak angolul és cebuano nyelven beszélnek.

Én két röpké hetet tölthettem a cebui verbita szemináriumban. Cebuban egyfajta SVD-világ van. A városban négy verbita ház található, s három rendtartomány a szigeteken, összesen körülbelül hatszáz rendtaggal. A sziget legnevesebb egyeteme a San Carlos Egyetem, az SVD egyeteme. Kereken húszezer egyetemistával.

A szemináriumban vagy 18 fiatalember van, akik mind egyetemi tanulmányokat folytatnak valamilyen szakon, mielőtt testvérjelöltként beléphetnének az Isteni Ige Társaságába. Béla testvér az egyik nevelő. Ezek a fiatalok már most részt vesznek a verbiták apostoli tevékenységében: elmentem velük egy olyan intézetbe, ahol kisebb lopásokkal s hasonló dolgokkal vádolt gyerekek javító nevelése folyik addig, míg a vezető szociális gondozó nem dönt úgy, hogy már hazamehetnek. Egy másik missziós munkát is láthattam: szállástalanokat kerestünk fel a város néhány helyén a szeminaristákkal, hogy élelmiszerral meg jó szóval segítsünk nekik.

Feltűnt, hogy az asztalnál számunkra idegen szokások uralkodnak. Villával és kanállal esznek, a kanál foglalja el a kés helyét. Reggel, délben, este rizs a főétel és sokszor hal. A nálunk divatos nyeret nem láttam, de többnyire finom ételekkel találkoztam.

Az emberek ezen a szigeten, ha jól láttam, főleg katolikusok, de van rengeteg ottani keresztény vallás is. A templomok nagyobbik része, melyeket láttam, körülbelül ezerülékes. Mindegyikben vannak klímaberendezések, esetleg légszűrők, így a hőmérséklet nem kellemetlenül forró. Egyszer voltam délután egy nagy templomban, mikor semmiféle istentisztelet nem volt:

mintegy ötven ember imádkozott a padokban.

A prágai Kisjézus szobra s tisztelete nagyon elterjedt. A rendtagok egyenruhaként nem reverendát, hanem egy rövid világos inget és sötétebb nadrágot viselnek.

Hozzám, mint öreg vendégpaphoz mindenki nagyon kedves és előzékeny volt, igen jól éreztem magam szeptember 2. és 13. között Cebu szigetén.

Virágh Imre atya
a bécsi egyházmegyéből

Szemináriumunk Kedves Magyarországi Barátai!

Nagy öröm érte szemináriumunkat: végre van mosógépünk! Eddig ilyen nem volt a házban, talán szűkös anyagi viszonyaink miatt is... Az előjárók ruháit két mosónő kézzel mosta, nehéz fizikai munkával. Örömmel fogadták új kincsünket, a szép új mosógépet, melyet *Virágh Imre* atya nagylelkű adományából tudtunk megvásárolni. Kedves Imre Atya, hálásan köszönjük a segítséget!

Sajnos a húsz szeminarista továbbra is kézzel mossa a ruháját, hiszen legtöbbjük családjában soha nem volt mosógép. Alkalmazottainknak viszont ezután több idejük lesz az egyéb ház körüli munkák ellátására. A szeminaristák valóban mindent megtesznek a ház rendben tartása érdekében, de lelki és karitatív programjaik mellett egyetemre járnak, így nincs sok idejük.

Nemsokára újabb missziós hírlevelet küldök.

Imádságaitokat hálásan köszönjük,

Béla testvér

MISSZIÓS ADOMÁNYOK

A Missziós Titkárság missziós öntudatképző „intézményi” mivoltán túl segítségnyújtó szervezet is, amely lehetőséget kínál és ezzel együtt felelősséget vállal azért, hogy segítsünk azoknak a társadalom peremére szorult embertársainknak, akik sokszor csak egy-egy nehézségről beszámoló híradó témái. Sokaknak a mindennapi élelem megléte is ajándék. Segíthetünk nekik, hogy legalább szenteste ne a megélhetési nehézségek kössék le a fejüket.

A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita Missziós Titkárság: **Burbela Gergely svd** atya és **Zabos Róbert svd** testvér, **9730 Kőszeg, Park u. 1., 06-94-562-205** (munkanapokon 9 és 11 óra között), misszio@verbita.hu

Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

SEGÍTHETJÜK A NŐVÉREK ZAMBIAI MISSZIÓJÁT

Missziós nővéreink, akik néhány hete alapították meg első közösségüket hazánkban, Zambiában is működnek. Ott **AIDS-beteg gyermekekkel és felnőttekkel** foglalkoznak. Ebben a munkában a legfontosabb a nővérek szeretetteljes mosolya és segítő tetteik. A betegség szörnyűségéhez hozzájárul azonban az is, hogy a misszió nehezen és csak magas áron tudja beszerezni azokat a gyógyszereket, melyek a fiatalok szenvedéseit enyhíteni tudják. Mi, magyarországi keresztények megígértük nekik, hogy a 2008-as év során részt vállalunk missziójukban.

A szegény asszony két fillérjével is nagy csodákat tehetünk, valakinek egy napra enyhíthetjük a fájdalmait. A betegek imája segítőkért és jótévedőkért Isten előtt biztosan meghallgatásra talál!

Aki szívesen támogatja ezt a munkát, az **Isteni Ige Társasága Missziós Titkárságának** csekkjén teheti meg. Kérjük, a közlemény rovatban mindenképp tüntessék fel: **Z a m b i a!**

Bankszámlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

A projektről **ZABOS RÓBERT** testvérnél lehet érdeklődni: Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., 06-94-562-205

A legkisebb adományt is hálásan köszönjük a nővérek és a rájuk bízottak nevében is!

Ahol tudnak örülni és ünnepelni

Tavaly ketten tettünk örökfogadalmat az Isteni Ige Társaságában, az indonéz Remi atya és én. Ő Kubába kapott missziós kinevezést, de mielőtt kiutazott volna, lehetősége volt hazalátogatni szülőföldjére. Kérte, hogy kísérje el egy magyar rendtárs, és vegyen részt első Indonéziában bemutatott szentmiséjén. Rám esett a választás.

Köszegről indultunk július 5-én. Nagy izgalommal szálltam ki az ausztriai repülőtéren, mert még nem repültem. Dzsakartában már vártak minket *Fransis* atya rokonai. Rögtön feltűnt, hogy ott egészen máshogy közlekednek. Autó, kisbusz, teherautó, bicikli, háromkerekű jármű és a sok-sok motor, ki hol utat talált, ott már ment is. Egy-egy motoron sokszor egy egész család utazik. A repülőtértől úgy két órán keresztül cikáztunk, mire megérkeztünk a Szent Bertalanról elnevezett plébániára, ahol már vártak minket.

Néhány napot Dzsakartában töltöttünk, majd továbbutaztunk Jogdzába. Itt olyan rendtestvérek élnek vagy húszan, akik örökfogadalom és papszentelés után valamilyen továbbképzésen vesznek részt. Másnap meglátogattunk egy Mária-kegyhelyet, ahová csodálatos hegyi utakon autóztunk. Találkoztunk egy idős néniel, aki gyerekkorától a zarándokhely körül szolgál. Évente sok ezer jávai keresztény keresi fel ezt az ősi kegyhelyet.

Jáváról repülővel utaztunk tovább Bali szigetére. Ott két napot töltöttünk, megcsodáltuk a hatalmas hindu szoboregyütteseket és természetesen az egyedülálló balinéz templomokat is. Onnan kétórás repülőút után megérkeztünk Floresre, majd hajóval átkelünk Lembatára, Remi atya szigetére. Már ekkor ott volt a falu nagy része, dobokon és különböző helyi hangszereken zenélve. Az édesanya és a nagybácsi üdvözlése után felszálltunk egy nagy terepjáróra. A menetet két motoros rendőr vezette egészen a plébániáig, közben a férfiak egy csoportja nyitott teherau-

Fiatalok
és idősek

tón zenélt és táncolt. A plébánián a plébános és egy egyházközségi képviselő mondott köszöntő beszédet, majd nyitott dzsipre szálltunk. Előttünk és utánunk motorosok és teherautók. Körbejártuk a várost és integettünk az embereknek. Persze nem az újmisést atyát vették észre, hanem engem, jó hangosan kiabáltak: Miszter! Miszter! és azt hogy: Bule! Bule! (ami azt jelenti, hogy fehér ember).

Másnap indultunk Remi falujába. Ötórás poros, fázasztó út után érkeztünk meg Aliurobába. Ahogy kiszálltunk az autóból, a helybeli fiúk, lányok és asszonyok elkezdtek táncolni előttünk. Mi szép lassan mentünk együtt, ők pedig előttünk. A falu közepéhez érve köszöntöttek minket a község tanítói és vezetői. A befogadó szertartás keretében nyakunkba akasztottak egy-egy színes virágkoszorút. Ezután el kellett szívni egy kézzel csavart, bambuszlevélből készült szivarkát és rágni kellett egy helyi növénynek a termését, amely nagyon keserű volt. Igazán különleges tapasztalat.

Balinéz kolostor Bali szigetén

Még aznap este a vacsoránál megláthattuk, hogyan néz ki a kutyából készült pörkölt, de csak néztük, s azt hiszem, az is elég volt.

Másnap az újmisést emelkedett hangulatban ünnepeltük, és nem hiányozhatott a felajánláskor az áldozati adományok közül

a magyar zászló sem. Az itteni emberek szeretnek énekelni, igazán boldogok a szentmisén. Az eucharisztia után következett a gratuláció. Nagyon fontos az ottaniaknak a kézfogás: ez a tisztelet egyik kifejező eszköze. A hívek mind odajöttek hozzám, hogy köszöntsenek.

Ezenkívül még nyolc helyen volt újmise a környékbeli filiákban, legtöbbször motorral mentünk. Számomra az tűnt fel, hogy az összes templom igen tágas. Természetesen ott máshogy viszonyulnak az időhöz, mint nálunk. Mindenhol délután négy órára volt meghirdetve a szentmise. Mi negyedórával hamarabb érkeztünk az első helyre. Vártunk... Senki... Még háromnegyed ötör sem volt ott egy lélek sem, csupán egy-két kutya. Ötör jöttek a gyerekek és lassan a felnőttek is. A szentmise fél hétkor kezdődött el, és tele volt a templom. Ez így történt a többi helyen is.

Sokszor beszéltem nekik Magyarországról, történelemről, kultúráról, kíváncsiak is voltak, mert nagy részük még nem is hallott országunkról. Az egyik közös vacsora alkalmával egy tanító azt mondta, hogy nagyon meghatotta a jöveteleink, mert eddig még egyetlen atya sem hozta ide a plébániára azokat, akikkel együtt dolgozott a világ valamely távoli országában.

Mi volt számomra különleges ebben a három hétben? Eleinte azt éreztem, hogy valami hiányzik. Egy hét után tudtam megfogalmazni: ott nincs rohanás, nincs stressz, nincs idegesség. Nem az idő a fontos, hanem az ember az első. Ez nagyon megérintett.

A másik az ökumenizmus. Ezen a szigeten a keresztények és a muzulmánok megélik az egységet, bár alig beszélnek róla. Remi atya első miséjének megszervezésében a muzulmánok nagyon sokat segítettek, és a liturgián is részt vettek.

Esküvő.

Középen

Mészáros atya

Az ünnepségek után kipihentük magunkat és visszaindultunk Flores szigetére. Meglátogattuk a verbita szemináriumot, ahol jelenleg 315 fiatal készül a misszionárius életre. Idén 34 rendtestvérünk tette ott le az örökfogadalmat, akik közül csak öten maradnak a helyi provinciában, a többiek a világ különböző országaiba kapták küldetésüket.

Ami különös volt, hogy most senki nem kapott Európába kinevezést. Ezt a rektor külön kiemelte a beszédében.

Mikor körbejártuk a házakat, a kápolnákat, az osztálytermeket, azon tűnődtem, hogyan lehetséges mindez. Valójában nem is tudtam elképzelni eddig, de most már tudom.

Visszafelé megálltunk Mészáros Ferenc atya plébániáján Wajurban, s mivel Fransis atya szülei és rokonai a mellette levő faluban laknak Lamburban, náluk is voltunk pár napot. Így történt az is, hogy jelen voltunk Fransis atya szüleinek aranylakodalmán.

Augusztus 20-án a rutengi verbita püspök, Mgr. *Eduardus Sangsun* – akit azóta az Úr magához szólított – felszentelte azt a szép és nagy templomot, melyet Mészáros atya és segítői építettek (ez az a templom, melynek felépítéséhez sok magyar jótévő is hozzájárult). A következő napokat az atya volt plébániáinak – Ranggu, Orong, Datak – meglátogatásával töltöttük. Mind a három helyen búcsúi mise és nagy ünnepség is volt. Nagyon sokan jöttek és szinte kézzel fogható volt az a szeretet, amivel az atyát körbevették.

Készülődés

a családi

szentmiséhez

A „könnyes” búcsú után nehéz szívvel indultunk vissza Java szigetére, a fővárosba. Ott még pár napot együtt töltöttünk Remi atyával. Élmenyekkel és lelkesedéssel tele jöttem haza. Remi atya pedig rövid szabadsága után Kuba felé indult új missziójába.

Szabó Alex SVD testvér

A baktüttősiek mindig együtt vannak

Körülbelül egy évvel ezelőtt, *Burbela Gergely* atya látogatásának hatására alakult meg imaközösségünk a Zala megyei Baktüttösön. Ő kérdezte, hogy lenne-e kedvünk ilyen csoport megalakításához, és nem volt senkinek sem ellenvetése. Imaközösségünk létszáma tizenöt fő. Havi egy alkalommal kimondottan a misszióért, a missziós szándékokért és a misszionáriusokért imádkozunk, és a településünkön bemutatott heti egy szentmisén is imádkozik közösségünk a missziókért.

Nagyböjti időszakban megtartjuk a keresztutat, adventi időszakban a „Szállást keres a Szent Család”-ot imádkozzuk. Májusban pedig elmondjuk a litániákat.

Ez a közösség mindennap együtt van, mivel tagjai vagyunk a falubeli Idősek Klubjának, ismerjük egymás bánatát, örömét, és ezekért is együtt imádkozunk.

A nagy Mária-ünnepeken megemlékezünk, imádkozunk, Mária-énekeket énekelünk.

Örömmel köszöntöttük az újmisést *Elly* atyát. Imaközösségünk részt vett a Tófejen mondott újmisést. Ő nagy szeretettel látott minket esztergomi zarándokutunk alkalmával is.

Amikor megtudtuk, hogy az Indonéz Missziós Madonna egy hónapig nálunk lesz, nagy boldogság töltött el bennünket. Aján-

dék volt mindannyiunk számára, hogy saját otthonunkban, családukbán fogadhattuk, mert lelki békét, megnyugvást hozott. Pozitív dolgok történtek életünkben, amiket mind neki tulajdonítunk.

„Add meg híveidnek, hogy elutasítsunk mindent, ami a keresztény névvel ellenkezik, és vállaljuk, ami méltó hozzá. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által. Ámen.”

Gutorföldén mindenkinek van feladata

Hetente egy alkalommal gyűlünk össze a plébánián tizenketten. A közösség tagjai együtt imádkoznak és a plébánián különböző szolgálatokban vesznek részt. Az imaalkalmak énekvezetője *Ildi*, a közösség vezetőjét *Zsuzsinak* hívják: ő olvassa fel az evangéliumot és vezeti az ahhoz kapcsolódó imát. Az előimádkozó *Terrike*. *Ilike* készül a missziós hírekből, a *Világpostából* választ egy cikket és azt ismerteti a tagokkal. A hét aktuális szentjéből *Magdi* készül, és ő vezeti a rózsafüzér imádságot is. Az éneklés és ima után húzunk egy nevet a közösség tagjai közül, akiért egy hétig a közösség minden tagja imádkozik. Ezt követi a szerény, de jó hangulatú agapé. A közösségben megünnepeljük a tagok névnapját. A csoportból hatan rendszeresen gyónnak és áldoznak, ez sajnos a faluban nem jellemző.

Közösségünk részt vesz a plébánianap szervezésében és lebonyolításában, nagyhéten passiót énekelünk. Első alkalommal szerveztünk virrasztást, melyen a Missziós Madonna szobra is jelen volt. Ezen az alkalmon húsz fő vett részt, és a plébános atya buzdítására a missziókért és a missziós szerzetesekért imádkoztak a jelenlévők. Az elsőáldozás alkalmával is segítünk a szervezésben. Rendben tartjuk a templomkertet, a templomtakarítást és -díszítést is vállaljuk. A szentmiséken felolvassunk, a diákmisést segítünk és a sekrestyés szolgálatot is közösségi tag, Magdi látja el.

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT A SZENT ARNOLD LELKIGYAKORLATOS HÁZBAN

„Sóvárogva vágyakozik lelkem az Úr udvaraiba.
Szívem és testem ujjong az élő Isten után.” (Zsolt 84,3)

TÉMA: ISTEN IRGALMAS HOZZÁD

IDŐPONT: 2009. március 27–29.

Jelentkezési határidő: március 15.

Mindenkit szeretettel várunk!

Jelentkezés, információ: **BURBELA GERGELY** svd atya
verbita@verbita.hu • 06-30-418-9196

AJÁNDÉKOZZON MISESZÖVETSÉGI TAGSÁGOT SZERETTEINEK

Születésnap, névnap, húsvét, karácsony... életünkben fontos események. Olyan állomások, melyek egyrészt szép családi-baráti ünneplésre nyújtanak alkalmat, másrészt elgondolkodtatnak. Az élet meghatározó pillanataiban átgondoljuk a múltat, jelent és jövőt.

Jókívánságaink mellett ilyenkor ajándékot is adunk egymásnak. Ilyen ajándék lehet a *miseszövetségi tagság*, mely által Istent ajándékozzuk szeretteinknek, őket pedig Istennek ajánljuk a napi hét (évente 2555!) szentmisében, melyet a verbita missziós atyák mutatnak be a tagokért a világ különböző pontjain.

ZABOS RÓBERT svd testvér szívesen ad további információt, és várja a jelentkezőket:

Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. Pf. 74.
06-94-562-205 (munkanapokon 9 és 11 óra között)
misszio@verbita.hu

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

A miseszövetség **egyszeri** 7000 Ft-os hozzájárulásával a szegény országok missziós munkáját segítjük!

Kérésre csekket, tájékoztatót és adóigazolást küldünk!

A sok kincs mind a szívemben van

Egy kis baranyai sváb településen, Mágocson születtem 1932-ben. Nővérem a kalocsai iskolanővérek zárdájában szolgált, öt-hat éves koromban már eljártam hozzájuk ministrálni. 1944 végén már benn voltak az oroszok, amikor boldogan készültünk karácsony szent ünnepére. Karácsony reggelén felmegy a plébánosunk a szószékre, és elcsuklik a hangja: „Kedves híveim, könnyes most az én örömmüzenetem. Ma dobolják ki, hogy minden húsz és harminc év közötti sváb nőt és minden tizenhét és negyven év közötti sváb férfit Szibériába deportálnak.” Nem volt család, ahonnan ne vittek volna el valakit. Háromnegyed részük kint halt meg éhen, kint fagyott halálra. Mi is nincstelenné váltunk hamarosan.

Amikor befejeztem a polgárit, hozzám lépett az osztályfőnök, Kiss Mária Hortenzia nővér: „Ha pap akarsz lenni, elintézem neked, hogy folytathasd a tanulmányaidat.”

Így is lett. Akkor tudtam meg, hogy létezik az Isteni Ige Tárasága, amikor befogadó levelet kaptam tőlük. Elindultam a budatétényi Misszióházba. Soha addig el nem hagytam a falumat, akkor szálltam először vonatra.

Negyvennyolc tavaszán levelet kaptam édesanyámtól. Ez állt benne: „Kitelepítenek mindnyájunkat. Egy órát kaptunk, hogy összeközzünk. Nem tudjuk, hová, merre visznek... A Jóisten védjen, a Szűzanya kíséreljen utadon!”

Magam maradtam Magyarországon. Kőszegen novícius voltam, amíg ötvenben ki nem dobtak mindnyájunkat. Valamennyi társam hazament, csak én nem, mert nem volt hova. Az egyik atya elvitt magával az édesanyjához Somogyba. Egy hónap múlva Pannonhalmán folytattam a tanulmányaimat, ahol '52-ben sikeresen érettségiztem. Jelentkeztem a pécsi szemináriumba, de szerzetesi múltam miatt nem vehettek fel.

Kalocsán összekerültem két szerzetestársammal, ott dolgozunk a repülőtér építkezésénél. Egy pálos atyánál laktam, ő kubikos volt. Telt az idő, egyszer behívtak katonának. Irodába kerültem, de egyszer magához rendelt az őrnagy: „Hirth elvtárs, maga osztályidegen! Magának bányában a helye!” – förmedt rám. Azonban én voltam az egyedüli érettségizett, így elintézték, hogy írnok maradjak.

Megint jelentkeztem a szemináriumba. „Mondd csak, voltál te szerzetes?” – kérdezte a püspök atya. Mire én: „Mi az, hogy szerzetes?” „Föl vagy véve!”- hangzott a válasz.

1956 őszén sok ezer ember hagyta el az országot. Nekem már minden gondolatom azon járt, hogy útnak induljak. Két rendtestvéremmel kis táskákba csomagoltuk a holminkat, kimentünk sétálni, de már vissza nem tértünk... December elején jelentkezünk Sankt Gabrielben, a mödlingi Misszióházunkban, Ausztriában.

Az örök fogadalom után Paraguayba kértem magam lelkipásztori munkára.

Buenos Airesből kis hidroplánnal érkeztem Paraguayba. Német oblatúsz atyák vártak, akik az ország nagyobbik felét, a Chaco Paraguyt látják el. Mivel nekem Encarnaciónba kellett mennem, feltettek egy buszra: „Akármit szólnak hozzád, te csak mondd azt: katedrál.” Időnként megálltunk, jöttek, kurjongattak vidáman mezítlábas, csokoládészínű, fekete hajú, csillogó szemű emberek, viháncoló gyerekek. Kérdezték, akarok-e enni, inni, van-e valamire szükségem? Én csak azt mondtam: katedrál. Késő délután fékre lépett a sofőr, kimutatott az ablakon: „Padre, Catedral!”

Három évig harminc falu közösségét láttam el az őserdőben. Fehér reverendában jártam a nagy meleg miatt, jöttek az emberek hozzám, s mondták: „Tupai!”

Tupa guarani nyelven az Isten, akit szemünkkel nem láthatunk, kezünkkel nem érinthetünk. De az Isten adott valakit, aki a szeretetét láthatóvá teszi. Ez a pap. Kicsinyítő képzővel: Tupai, azaz Istenke. Ebben a szóban benne van a bizalom, a szeretet. Az atyának kötelessége megáldani mindenkit, aki kéri. Jött az anyóka, kosarában narancs, dinnye. Meglátott, letette a kosarat, összetette a kezét: „Atya, kérem áldásodat!” Ha lóval jöttek, leszálltak, a gyerekek özönlöttek hozzám: „Atya, áldj meg!”

Vilmos atya
indianok között

Soha nem felejttem el azt a kedves, meleg emberi mentalitást, ami körül volt. Este éledt az élet, ültek a férfiak az utcasarkon, itták a sörüket: „Atya, te hozzánk tartozol, te a miénk vagy, gyere, ülj ide, igyál velünk, egyél egy kis asadót!” – invitáltak az utcán készített, citromlével leöntött, jól meghagymázott nyársonszüttel.

Prédikáltam, miséztem, temettem. Vasárnaponként harminc gyereket kereszteltem. Szombat este nyolctól éjfél felé félóránként adtam össze párokat.

Egyik nap jön az előjáróm, mondja, legyél te az új plébános Asunciónban. Elvállaltam. Volt két káplánom, az egyik amerikai, a másik ír, és egy német civil misszionáriusom. Kaptam a fővárosban egy területet, oda kellett felépíteni a plébániát. Eleinte egy fa alatt tartottam a szentmisét. Akkor szoktam rá a haslélegzéssel való beszédre, hogy jobban hallják, mit mondok. Azóta is emlegetik a rendtársaim: „Vili, neked nem kell mikrofon!”

Öt év múlva az egyik rendtársamat püspökké nevezték ki, és ő engem választott ki általános helynökének. Így kerültem fel Puerto Presidente Stroessnerbe, mai nevén Ciudad del Estébe a paraguayi–brazil–argentín hármasszélre. Ott voltam húsz évig. Kezdetben tizenketten voltunk papok, és húsz nővér. Amikor eljöttem, ötven atya és százhusz nővér működött az egyházmegyében.

Szemináriumot, bölcsődét, utcagyerekek otthonát, leányanyaotthonát, öregek szeretetotthonát létesítettünk, európai mércével mérve is komfortosan. Ebből gond is lett: jöttek az öregek, szépen betelepüdtek; ám az egyik nap mind kerekét oldott. Kérdeztem a nővért, hol vannak az öregek. „Képzeld, rágták egész nap a bagót, és az új padlóra köpködték. Nem engedjük! Akkor visszamegyünk az őserdőbe, kiabálták, ott oda köpünk, ahová akarunk!”

Tizenhat éve jöttem haza. Ám bizony ma is honvágyam van Paraguay után, az ottaniak felhőtlen boldogsága, felszabadultsága után. Az én mezítlábasaim olyan szegények, hogy bizony soha nem tudják, mit esznek holnap, de bíznak magukban és az Istenben... 1961-ben két kis kofferrel mentem ki, húsz kiló volt a súlyuk. Harminc év múlva két kis kofferrel jöttem vissza, húsz kiló volt bennük... A sok kincs mind a szívemben van.

Hirth Vilmos SVD

